

[Erlendsson.]

de er gået ind på en sådan kur, kan de tilbagesendes med politiets hjælp, hvis de flygter derfra. Dette er ingen hårdhed eller grusomhed over for disse folk, det er en effektiv hjælp. Vi vil ikke diskriminere imod de narkoramte, men imod narkomisbruget som sådant, ligesom vi i sin tid, da vi havde den anden slem epidemi i Danmark, nemlig tuberkulosen, ikke diskriminerede mod de tuberkuloseramte — det ville man måske sige i dag, fordi de skulle tilbringe så mange, mange år tit i kolde sovesale med åbne vinduer; man troede dengang, det var kuren til at helbrede tuberkulose med. Man diskriminerede ikke mod disse mennesker, man diskriminerede mod deres sygdom for at frelse de sunde, for at redde samfundet fra en mere udbredt plage. Sådan tror jeg man skal se også på narkoproblemet i dag.

Lone Dybkjær (RV):

Det er muligt, at jeg trods alt blev for kort i det, jeg sagde; jeg ville blot bestræbe mig på ikke at belaste tingets tid så meget.

Men det, jeg mente, og som justitsministeren muligvis har misforstået — idet justitsministeren siger, at alle partier med undtagelse af retsforbundet går ind for øget strafferamme — altså det, jeg forsøgte at sige, var, at der er tale om en meget høj straf, som man jo ikke bruger særlig tit, men at det kan være og er nødvendigt at få så høj en straf inden for netop dette område, fordi der er tale om meget alvorlige forbrydelser.

Jeg vil gerne tilføje, at med hensyn til det nordiske er det rigtigt, at det vil være ønskeligt med en harmonisering på dette område inden for den nordiske lovgivning, men det er jo ikke i sig selv, bare fordi de andre nordiske lande har 10 år, nødvendigvis sikkert, at vi også skal have 10 års strafferamme. Men også det synes jeg man bør se på i udvalgsarbejdet.

Så vil jeg sige, at de eksempler, der er på, at man har anvendt den nuværende høje strafferamme på 6 år, vel ikke i sig selv taler for, at man skal øge den til 10 år; det må vel afhænge af, hvad man opnår ved at øge straffen til 10 år.

Hagen Hagensen (KF):

Her må folketinget ikke ryste på hånden.

Der er ikke spor af tvivl om, at man må skaffe midler i hænde til at kunne sørge for, at vi i så vidt omfang, som det overhovedet er gør ligt, undgår de sociale tabere, som kommer ud for at blive narkomaner. Der er jo ikke — og det vil jeg gerne helt sikkert fastslå — tale om, at der skal være en almindelig forhøjelse af strafniveauet. Der er heller ikke for mig tvivl om, at der ikke bliver nogen afsmitning for domstolene, når de skal bedømme disse sager, men der har været en u hensigtsmæssig sammenklumpning af udmålte straffe, og jeg synes derfor, det, der her foreslås, er helt naturligt, når man kommer ud for tilfælde som det, jeg nævnte før. Jeg vil godt have lov til at uddybe det en lille smule: de 4 tyrker, der i 1972 fik maksimumstraffen, havde indført her i landet euforiserende stoffer, herimellem megen morfinbase, til en sortbørs værdi af ca. 20 mill. kr.; det er nævnt af politiadvokat Nissen som baggrund for, at man netop må have disse muligheder for strengere reaktioner, og jeg synes, han har ret deri. Vi vil ikke strafforfølge dem, der er kommet ud i uføret, det manglede bare, dem skal man hjælpe, men derimod straffe dem, der er årsag til, at de kan komme i uføre ved narkomani.

Poul Boeg (CD):

Hr. Tastesen mente ikke, at der var hold i det argument, som jeg fremførte, og som byggede på de strafferammer, man nu har i Finland, Norge og Sverige samt i de fleste andre vesteuropæiske lande. Jeg forstod hr. Tastesen sådan, at han mente, at her havde jeg fremsat en påstand, som først måtte bevises.

Dertil vil jeg gerne have lov at sige to ting: den første er, at det kan ikke bestrides — og jeg kan ikke forestille mig, at hr. Tastesen ville bestride det — at hvis man har den situation, at vi har 6 år, hvor en lang række lande, der omgiver os, har 10 år, så foreligger der i hvert fald en abstrakt mulighed af den art, jeg pegede på. Her tror jeg der er visse ting, der er så selvfølgelig og velkendte, at man egentlig ikke kan eller bør stille krav om noget bevis.

Vi ved alle, at penge søger hen til områder, der har en høj rente. Vi ved alle, at turister søger til områder, der har et godt